

Język polski: KLASA III Br - Zadanie 9 – 13.05.2020

Temat lekcji: Pokochać tłum – o sztuce Magdaleny Abakanowicz i Władysława Hasiora

(Nauczyciel: Anna Bielenda (anjabelenda@gmail.com))

1. Proszę przygotować notkę o Magdalenie Abakanowicz i Władysławie Hasiorze i zapisać w zeszycie (minimum 5 najciekawszych informacji z życia artystów)
2. Proszę przeczytać teksty „Dusza pełna ognia” oraz : „Pokochać tłum” Kamy Zboralskiej (podręcznik str. 111 - 112 lub scan).
3. Proszę opisać każdy z tekstów w formie streszczenia i informacji o artystach i ich dziełach.
4. Proszę zapisać odpowiedzi pełnymi zdaniem i przesłać na mój adres mailowy.
5. Czas wykonania i przesłania zadania: do 18 maja 2020r.

Władysław Hasiór (1928–1999) – rzeźbiarz, scenograf, pedagog. Zdobyl wielką popularność jako twórca monumentalnych rzeźb i pomników o metaforycznej wymowie. Jego najsłynniejsze dzieła to m.in. *Rozstrzelani partyzanci*, *Płonąca pieta*, *Słoneczny rydwan*.

Kama Zboralska

Dusza pełna ognia

W latach 60. i 70. był artystą kultowym, którego sztuka wzbudzała skrajne emocje: szokowała i zachwycała. [...] Z zardzewiałych drutów, skrawków blachy, starych zabawek, części mechanizmów tworzył nowatorskie instalacje. Używał też aksamitu, frędzeli, koralików. Żadna rzecz u niego nie jest tym, czym była wcześniej. Absurdalnie zestawione nabierają nowych metaforycznych znaczeń.

Z czasem instalacje przekształciły się w „sztandary”, m.in. *Sztandar Ekstazy*, miękkie płachty przypominające chorągwie używane podczas kościelnych uroczystości. Hasiór sam organizował procesje – odświętnie ubrani górale albo strażacy wędrowali z nimi po podhalańskich łąkach.

Wykonana przez Władysława Hasióra trójwymiarowa odmiana kolażu.

Często nawiązywał do traumatycznych doświadczeń wojennych. Dziecięcy wózek wypełniony ziemią z wetkniętymi w nią krzyżami i zniczami to *Czarny krajobraz I*, poświęcony Dzieciom Zamojszczyzny. [...]

W ostatnich latach prowadził w zakopiańskiej Galerii, w której również mieszkał, salon artystyczny (nazywał go „świetlicą powiatową”). Zapraszał do niej innych artystów, wykładał o sztuce. W roku 1973 Hasiór zorganizował we wsi Łącko Święto Kwitnącej Jabłoni, podczas którego miejscowi strażacy wędrowali ze sztandarami artysty po okolicznych sadach i wzgórzach. Odwiedzali go jego uczniowie, dla których był kimś bardzo ważnym. W latach 90. z powodu niefortunnego uwikłania w politykę został na lata usunięty w cień. Na szczęście jego sztuka nie poddała się politycznej weryfikacji i nadal wzbudza zainteresowanie.

„Pani” nr 7/2009

POLECENIA

1. Na czym polegało nowatorstwo twórczości Władysława Hasióra.
2. Wyjaśnij sens tytułu tekstu Kamy Zboralskiej.

Magdalena Abakanowicz (ur. 1930) – rzeźbiarka, profesor Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu. Autorka przestrzennych, monumentalnych tkanin artystycznych zwanych abakanami, a także rzeźb z różnorodnych materiałów (cykle: *Alternacje*, *Katharsis*, *Nierozpoznani*). Na początku lat 90. stworzyła koncepcję „architektury arborealnej”, wykorzystującej naturalne, ekologiczne materiały (drewno), roślinność (wytwarzającą mikroklimat), energię słoneczną i wiatr.

Kama Zboralska

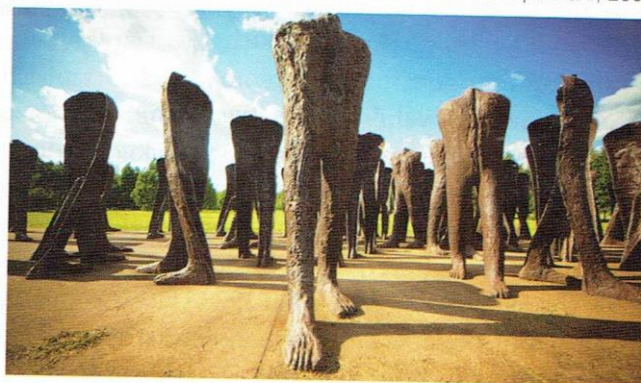

Pokochoać tłum

Kilkadziesiąt lat pracy porównuje do mapy rozłożonej na stole. Widzi na niej szeregi figur, postaci ludzkie – dzieci i dorosłych. Figury te tworzą symboliczny tłum, który podąża donikąd.

– Posługiwałam się tkaniną, bo nie miałam nic innego do dyspozycji – wspomina Abakanowicz. – Polska była krajem biednym, gdzie mieszkało się w jednym pokoju. „Abakany” mogłam zwinąć i zrobić z nich małą paczkę, którą upychałam gdziekolwiek. Z barwionego sizalowego włókna plotła tkaniny, które na wystawach wieszała pod sufitem. Udowodniła, że płaskiej materii można nadać trójwymiarową formę. Te zmysłowe płachty drażniły odmiennością. A jednak zostały docenione przez jury Biennale w São Paulo w 1965 roku, które przyznało artystce Grand Prix [czyt.: gran pri]. Od tej pory twórczość Abakanowicz prezentowana jest w najlepszych muzeach świata. [...]

Magdalena Abakanowicz *Nierozpoznani*, 2002

Niezależnie od materiału, z jakiego powstają dzieła, motywem jej sztuki pozostaje refleksja nad losem człowieka. Ludzkie figury pozbawione twarzy oddają wrażenie samotności i lęku. Fascynuje ją także współistnienie osobników żyjących w stadzie, a jednak pozostawionych samym sobie. Dla artystki gromada ludzi czy ptaków, owadów czy liści to zbiór wariantów pewnego wzoru. Zagadka natury nieznoszącej dokładnych powtórzeń jak ręka, która nie potrafi powtórzyć własnego gestu.

„Pani” nr 5/2009